

§. XIV. De liberorum erga parentes officiis, quae SOLON paucis ita complexus est: *γυνεὺς αἰδοῖσθαι, Parentes reuerere*, quod breuitati studeamus, nunc nihil dicemus. Constat quoque eum contra parricidium legem non tulisse, causamque interrogatum, respondisse, se ideo hoc non fecisse, *quod hoc scelus desperasset*. Meminerunt huius rei praeter CICERONEM, *HIERONTIMVS, **PAVRoscio Ameri LVS DIACONVS*, alique. Ast experientia atque exemplis compertum est, *no Cap. XXV* nulla tanta esse, tamque firma naturae munimenta, quae non perrumpat improbitas mortalium. Missis itaque hisce, addemus quae de imperantium ciuium-
 *Ep CLI. * *que officiis praecepit SOLON. Tunc rege*, inquit, *cum primum didiceris obedire*. Quo ipso ambitionem imperitorum hominum, ad dignitates & munera publica temere adspirantium, coercuit. Nec enim funestius quidquam, ac perniciosius, rebus publicis accidere potest, quam cum rerum summam tenent, qui nesciunt, quid sit obedire, & possint ne adeo effici facile, quae illis in mentem veniunt, quaeque fieri a sibi subiectis volunt. Dixit porro SOLON: *Regem esse, qui esset fortissimis viribus*. Intermortuam hanc SOLONIS philosophandi rationem in vsum demum reuocasse videtur THOMAS HOBBSIVS, ** qui itidem *in regno Dei naturali*, inquit, *ius regnandi & puniendi eos, qui leges suas violant, esse a sola potentia irresistibili*. Ast vt huius quidem errorem accurate & diligenter profligauit SAMVEL PVFENDORFFIVS, * ita dubium est, num de eo quod sit, an de eo quod fieri fas est, SOLONIS capiendum sit decretum. Certe qui viribus potentiaque pollent, facile alios sibi subiiciunt, subiectosque vi, vt sibi pareant, compellunt.

§. XV. Admonuit quoque imperantes sui officii circa leges custodiendas, asserens: *leges aranearum telis esse simillimas: illis quippe si quid leue ac imbecillum inciderit, inuolui ab eis atque contegi: si quid maius aut grauius perrumpi ac perire*. Quod quidem dictum a VALERIO MAXIMO, ** ANACHARSIDI, a
 * *lib. VII. Cap. II. n. XI.* STOBAEO* autem ZALEVCO tribuitur. Docuit tamen SOLON, quo pacto effici possit vt legibus humanis sua constet auctoritas, si scilicet *indignentur non minus qui iniuriis non lacesuntur, quam qui lacesuntur*. Sed cetera huc spectantia, praesertim, quae de fortuna aulicorum apud Tyrannos, docuit, legi apud DIOGENEM LAERTIVM possunt. Id prae ceteris adhuc obseruatu dignum, quod ad eos spectat, qui rerum dominis sunt a consiliis: *consule, non quae sunt suauissima, sed quae sunt optima*.

§. XVI. Vltimo loco illud addimus prudentiae praeceptum: *tu si sapias fac singulos probe obserues, ne forte quisquam tegat, quod habet intus odium, & interim vultu loquatur blando, ac lingua duplex ex atra sonet mente*. Optimam autem rationem aliorum animum moresque explorandi esse, si ad sermonem illorum attendamus, idem SOLON nos docet asserens: *τὸν μὲν λόγον εἰδὼλον εἶναι τῶν ἔργων*, sermonem esse quidem imaginem operis. Idem & M. TVLLIVS CICE-
 ** *lib. V. Tu-RO* ** docet: *qualis cuiusque animi affectus esset, talem esse hominem, qualis autem ipse homo esset, talem eius esse orationem, orationi autem facta similia, factis v-*
 * *Cap. XLVII. tam.* Sed & A. GELLIVS, * STOBAEVS, ** SENECA, * alique hoc confirmant, quorum passim hac de re afferuntur testimonia. Ceterum quo pacto ex sermone, de indole mentis, moribusq; & propensionibus hominis, iudicium ferri possit, alibi docetur,

** *Serm. III. * Ep. CXIV. p. 850.*